

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 136/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 25 sierpnia 2021 roku w sprawie II K 168/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	W. W.	Oskarżony cierpi na neurastenię, zaburzenia adaptacyjne, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową. Został zaliczony do trzeciej grupy inwalidzkiej, Jest zdolny do pracy. Nie wymaga opieki osoby trzeciej.	Orzeczenie Komisji Lekarskiej	k 3011-3016
2.1.1.2.	W. W.	Oskarżony był wyróżniającym się policjantem jeżeli chodzi o statystykę. Zawsze był w trójce najlepszych funkcjonariuszy.	Zeznania A. M.	k 3025 odw.

		Były wytyczne antyterrorystyczne dla policjantów np. legitymowanie osób z krajów arabskich, kontrola samochodów. Były funkcjonariuszom też zlecane kontrole bagażu, także w samochodach osobowych.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Orzeczenie Komisji Lekarskiej	Dokument urzędowy, nie kwestionowany przez strony.		
2.1.1.2	Zeznania A. M.	Zeznania A. M. zasługują na wiarę, jednakże dotyczą sposobu postrzegania oskarżonego przez przełożonych, zadań w służbie. Świadek		

		nie ma wiedzy o czynach przypisanych oskarżonemu.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	W zakresie czynów z punktów nr II, III, IV V, VI, VII VIII, X, XI, XIV, XV, XVI, XVII oraz XVIII wyroku – naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4, 7, 410,424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną i nieobiektywną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>ocenę materiału dowodowego oraz wskazanie, że osoby wymienione w w/w zarzutach, które miały uczestniczyć w inkryminowanych kontrolach drogowych, w tym w szczególności świadkowie: D. S., A. K., A. P., M. J., M. M. oraz W. S. rozpoznali oskarżonego na okazanych im tablicach poglądowych podczas, gdy jak wynika z protokołów przesłuchań – w/w nie rozpoznali osoby oskarżonego, który -co należy wyeksponować – nie został nigdy okazany żadnej z w/w osób.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ma rację skarżący, iż sąd I instancji w odniesieniu wymienionych świadków (pomijając A. K. – do czynu VIII, który go dotyczył, zapadł wyrok uniewinniający oskarżonego) bezkrytycznie uznał, że na okazanych im tablicach poglądowych rozpoznali oni</p>			

oskarżonego, chociaż podkreślali, że ich identyfikacja nie jest kategoriowa. Rolą instancji odwoławczej jest ocena czy zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, a ustalony stan faktyczny znajduje oparcie w swobodnie ocenionych dowodach. Kontrola instancyjna nie polega natomiast na drobiazgowej ocenie czy każdy z przepisów mających zastosowanie, w szczególności przepisów procedury został zrealizowany w sposób perfekcyjny. Nie bez przyczyny wszak ustawodawca warunkuje skuteczność zarzutu obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 kpk) jej wpływem na treść orzeczenia. Nie wystarcza bowiem gołosłowne twierdzenie o wywarceniu przez uchybienie wpływu na treść orzeczenia, ale należy wykazać, że związek taki może realnie istnieć, z tym że ustawa wymaga, aby był wpływ określonego stopnia (istotny, poważny, znaczny itd.).

Skarżący stawiając taki zarzut zdaje się kwestionować ustalenia sądu I instancji, że to oskarżony przeprowadzał przedmiotowe kontrole drogowe, chociaż go wprost nie wyraził.

W tym zakresie sąd odwoławczy musi podnieść, iż funkcjonariusze policji pracujący w komórkach ruchu drogowego w trakcie kontroli drogowych są umundurowani, mają założone czapki służbowe. Unifikacja ubioru, jednorazowość zajścia, jego dynamika powoduje, iż rzeczywiście są trudni do stanowczej identyfikacji.

Jednakże już nawet nie stanowcze wskazanie oskarżonego w tych realiach na okazanych świadkom tablicach poglądowych stanowi poszlakę, iż to on dokonywał kontroli drogowej, która jednak sama w sobie nie jest wystarczająca do takiego ustalenia.

Sąd I instancji dysponował jednak również innym

materiałem dowodowym determinującym, że to oskarżony przeprowadzał inkryminowane mu kontrole drogowe. Wskazują na to w szczególności:

- zapisy w notatnikach służbowych policjantów uczestniczących w kontrolach (w patrolach dwu-lub wieloosobowych dopuszcza się prowadzenie szczegółowego zapisu przebiegu podejmowanych przez policjanta czynności, który wykonywał czynność. Pozostali policjanci dokonują zapisu w sposób skrócony, wskazując jedynie miejsce, czas i rodzaj czynności). To oskarżony dokonywał w swoim notatniku służbowym zapisu tych kontroli i wystawiał mandaty karne;

- zeznania funkcjonariuszy biorących udział z oskarżonym w tych kontrolach drogowych;

- operacyjne nagrania kontroli

drogowych dokonywanych przez oskarżonego i związany z nimi materiał procesowy.

Podczas wyjaśnień złożonych w dniu 12 sierpnia 2021 roku (k 2866-2871) oskarżony przyznał, że pamięta okoliczności kontroli drogowych objętych zarzutami: IV, V, VI, VIII, IX, XII, XIII, XVI, XVII, XVIII i on je przeprowadzał. W odniesieniu do pozostałych czynów (poza XIV) nie zaprzeczał, aby je wykonał (nie pamięta ich, ale wpisy o nich powinny być w jego notatniku służbowym). W ramach czynu XIV sąd I instancji prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego na podstawie nagrania kontroli drogowej i materiału procesowego z nimi związanego (k 2992, str. 45 uzasadnienia – oceny te nie były przez skarżącego kwestionowane).

Brak szczegółowych zarzutów ze strony skarżącego w odniesieniu do konkretnych czynów pozwala poprzestać na tych

<p>rozważaniach i odwołaniu się w pozostałym zakresie do ustaleń, ich bazy dowodowej i ocen dokonanych przez sąd I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej w zw. z art. 37 a i 37 b w dolnych granicach ustawowego zagrożenia karą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wydanie wyroku uniewinniającego.</p> <p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco</p>		

niewspółmierna".

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu

oddaniu zawartości
kryminalnej czynu,
jakiego się dopuścił.

Wymierzone
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności sąd
odwoławczy uznał
za adekwatne do
wagi czynów i
sylwetki sprawcy.
Ilość popełnionych
przestępstw
wskazuje jednak
na nieodpowiednie
funkcjonowania W.
W. jako policjanta;
wyrazem tej oceny
są orzeczone wobec
niego bezwzględna
kara pozbawienia
wolności –
jednostkowe i
łączna.

Brak jest
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów, które
mogłyby
powodować w tej
sytuacji
skorygowane kar
jednostkowych temu
oskarżonemu w
kierunku ich
złagodzenia.

Zdaniem sądu
odwoławczego
sankcja (jej rodzaj
i wysokość) została
tak dobrana, aby
zapobiec
popełnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego. Efekt
„odstraszący” kary

ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo. Kara ta daje możliwość wychowawczego oddziaływania na sprawcę poprzez odpowiednio długą resocjalizację, aby zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W zakresie prewencji ogólnej, kara ta jako odpowiednio surowa może wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, wskazując na nieopłacalność tego rodzaju czynów.

3.2.	Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 6 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez pominięcie i brak jakiegokolwiek oceny wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim w/ w odnosił się do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
------	--	--	--

	<p>kolejnych kontroli drogowych objętych zarzutami w niniejszej sprawie – co naruszało prawo do obrony oskarżonego oraz doprowadziło sąd od błędnych ustaleń faktycznych i pranych w niniejszej sprawie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd I instancji oceniając wyjaśnienia oskarżonego, miał na względzie wszystkie jego relacje z postępowania sądowego, gdyż powołał się na karty, gdzie zostały złożone (k 2866 odw.-2871, w tym k 2634-2636 odw.). Wprawdzie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie głównej nie zrelacjonował bezpośrednio w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to jednak je wymienił i oceniał (k 2922, str.</p>			

45 uzasadniania),
co w szczególności
uwidacznia się w
ramach analiz
odnośnie czynu XIV,
gdzie wprost odniósł
się do twierdzeń
oskarżonego
podniesionych
właśnie w tych
wyjaśnieniach. W
efekcie sąd rejonowy
ostatnie wyjaśnienia
oskarżonego
również ocenił, nie
dając im wiary w
zakresie, w jakim
nie przyznał się
on do zarzucanych
mu czynów, a
argumenty na
poparcie tego
stanowiska zawarł
w całym pisemnym
uzasadnieniu. O
zasadności zarzutu
obrazy art. 410 kpk
można wnioskować
wyłącznie w sytuacji
gdyby sąd I instancji
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia pominął
którykolwiek z
przeprowadzonych
na rozprawie
dowodów lub oparł
rozstrzygnięcie na
nieujawnionym na
rozprawie materiale
dowodowym.
Tymczasem sąd
odniósł się do
wszystkich
wyjaśnień
oskarżonego w
pisemnych
motywach wyroku,
choć nie opisał
ich treści;

zakwestionował jednak twierdzenia oskarżonego negującego popełnienie zarzucanych mu czynów.

Fakt, iż sąd nie odniósł się do wprost do okoliczności wynikających z ostatnich wyjaśnień oskarżonego przez opisanie i odwołanie się do nich bezpośrednio, nie przesądza o tym że ich nie ocenił. Tego typu pominięcie może być uznane w szczególności za mankament dotyczący reguł sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku (art. 424 kpk), a nie za obrazę przepisów postępowań rządzących oceną materiału dowodowego (art. 7 i 410 kpk), która mogłaby rzutować na treść zaskarżonego wyroku w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk.

Niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest

to uchybienie o charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 kpk), a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Nie każde zatem uchybienie przepisom procesowym skutkować musi wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. W przedmiotowej sprawie skarżący w żaden sposób nie wykazał aby niedostatki uzasadnienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku a sąd odwoławczy istnienia takiego wpływu nie stwierdza.

Zgodnie z art. 438 pkt 2 i 3 kpk, zarzuty stanowią względne przyczyny odwoławcze wówczas, jeżeli mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją takiej regulacji prawnej dla uznania trafności eksponowanych apelacją zarzutów jest ciążący na skarżących, obowiązek wykazania zarówno faktu, że miało miejsce określone naruszenie prawa

procesowego, względnie wykazania na czym polegał błąd sądu popełniony w procesie ustalania faktów sprawy, jak i okoliczności, że mogło to mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. O istotnym zaś wpływie tak obraży przepisów postępowania, jak i błędu w ustaleniach faktycznych na treść orzeczenia można mówić dopiero wtedy, gdy zasadnie wykaże się, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło.

Sąd I instancji słusznie nie dał wiary oskarżonemu, do czego był uprawniony, a co dotyczyło jego stanowiska kwestionującego sprawstwo w przypisanym zakresie.

Wyjaśnienia oskarżonego były ogólnikowe, sprowadzające się do deklarowania zasad, jakie stosował przy przeprowadzaniu kontroli drogowych, a dopiero przed zamknięciem

przewodu sądowego opisał niektóre ze zdarzeń, zaprzeczając jednocześnie jakimkolwiek intencjonalnym zrachowaniom karygodnym.

Ma rację sąd I instancji, iż karygodnym dowodem inicjującym sprawstwo oskarżonego są zeznania kierujących, których dotyczyły przedmiotowe kontrole drogowe.

Co bardzo istotne świadkowie, którzy podlegali kontroli drogowej, w wiarygodnych zeznaniach potwierdzili okoliczności wynikające z zachowania policjanta, polegające na przekraczaniu uprawnień lub niedopełnianiu obowiązków. Wskazywali niezależnie od siebie, że w tym zakresie kontrolę przeprowadzał jeden policjant, nie oczekujący, a nawet unikający pomocy drugiego członka patrolu. Ci, których dotyczyły operacyjne

nagrania, złożyli
relacje procesowe
odnośnie
inkryminowanych
zdarzeń, nie
zapoznawszy się
uprzednio z treścią
nagrań. Brak
szczegółowych
zarzutów apelacji w
tym zakresie zwalnia
sąd odwoławczy od
bardziej
szczegółowych
rozważań w tym
zakresie.

Wymienieni
świadkowie za
wyjątkiem M. W.
(którego relacje
z rozprawy sąd I
instancji
przekonująco
zdyskwalifikował w
pisemnym
uzasadnieniu) na
rozprawie głównie
potwierdzili swoje
zeznania; nie mieli
oni żadnych
powodów, aby
bezpodstawnie
obciążać właśnie
oskarżonego. Nie
wskazywali, aby
w postępowaniu
przygotowawczym
byli poddawani
naciskom, żeby
pomówić akurat
W. W.. Zresztą
w sprawie było
przesłuchanych
więcej osób
kontrolowanych,
które spontanicznie
podały, że nie mają

zastrzeżeń co do kontroli drogowych.

Sąd rejonowy przyjmując sprawstwo skonfrontował ze sobą wzajemnie całość ujawnionego materiału dowodowego, w szczególności wypowiedzi procesowe świadków, ustalił, iż w niektórych przypadkach mają one odzwierciedlenie w innych dowodach, w tym nagraniach operacyjnych z kontroli drogowych, zeznaniach osoby towarzyszącej w podróży.

Pomówienie nie dotyczy jednej osoby, ale osiemnastu, co wzmacnia jego siłę i wskazuje, że oskarżony pozwalał sobie w czasie kontroli drogowych na karygodne przekroczenia.

Zeznania te, jak również nagrania operacyjne nie potwierdzają zasad, jakimi miał się kierować oskarżony przy kontrolach drogowych, w tym podnoszą brak asekuracji ze strony drugiego członka patrolu,

<p>nieracjonalne nakazywanie kontrolowanym otwieranie pokrywy bagażnika; towarzyszyły temu zaniechania sprawcy w odnotowaniu nakazanych i prowadzonych czynności służbowych w notatniku służbowym, lub fałszowanie ich.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej w zw. z art. 37 a i 37 b w dolnych granicach ustawowego zagrożenia karą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wydanie wyroku uniewinniającego. Zmiana wysokości orzeczonej kary</p>		

(reakcji karnej)
może w wyniku
postępowania
odwoławczego
nastąpić jedynie
wówczas, gdyby
kara ta jawiła
się jako „rażąco
niewspółmierna”.

Owa
niewspółmierność w
ustawie została
poprzedzona
określeniem
„rażąca”, co
wyraźnie zaostrza
kryterium zmiany
wyroku z powodu
czwartej podstawy
odwoławczej.

Określenie „rażąca”
należy bowiem
odczytywać
dosłownie i
jednoznacznie jako
cechę kary, która
istotnie przez swą
niewspółmierność
razi (oślepia).

Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzić może
tylko wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności
mających zasadniczy
wpływ na jej wymiar
można by przyjąć,
że zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej a karą
wymierzoną w I
instancji.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności sąd odwoławczy uznał za adekwatne do wagi czynów i sylwetki sprawcy. Ilość popełnionych przestępstw wskazuje jednak na nieodpowiednie funkcjonowania W. W. jako policjanta; wyrazem tej oceny są orzeczone wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności – jednostkowe i łączna.

Brak jest jakichkolwiek przekonujących argumentów, które mogłyby powodować w tej sytuacji skorygowane kar jednostkowych temu oskarżonemu w kierunku ich złagodzenia.

Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj

i wysokość) została tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżonego. Efekt „odstraszający” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo. Kara ta daje możliwość wychowawczego oddziaływania na sprawcę poprzez odpowiednio długą resocjalizację, aby zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W zakresie prewencji ogólnej, kara ta jako odpowiednio surowa może wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, wskazując na nieopłacalność tego rodzaju czynów.

3.3.

W zakresie czynów kwalifikowanych w związku z art., 231 § 1 kk - naruszenie przepisów

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7, 410 i 424 § 2 kpk – poprzez dowolną ocenę zachowania oskarżonego w kontekście (również) § 11 ust.2 Zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 września 2017 roku w sprawie pełnienia służby na drogach oraz § 4 ust.2 pkt 2 wytycznych nr 2 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 czerwca 2007 roku w sprawie zasad ewidencjonowania , wypełniania i przechowywania notatników służbowych, poprzez przyjęcie, że działania oskarżonego polegające na nieodnotowywaniu wykroczeń drogowych, które nie stanowiły podstawy ukarania mandatem stanowią w/w występki – w tym również z powodu umyślnego działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podczas gdy konstatacja taka, na gruncie meritum kontroli, tj. ukarania mandatem karnym

	<p>ich uczestników oraz przytoczonych i analizowanych przez sąd zapisów w/w zarządzenia i wytycznych Komendanta Głównego Policji nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przepis art. 1 ustawy o policji określa cele i zadania Policji. Policja jest umundurowaną i uzbrojoną formacją. Celem tej formacji jest służyć społeczeństwu poprzez ochronę bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymywanie bezpieczeństwa i porządku publicznego. Pomimo że w art. 1 ust. 1 ustawy o Policji nie ujęto wprost sformułowania, że Policja jest instytucją zaufania publicznego, to w istocie rzeczy treść tego przepisu na to wskazuje. Na zaufaniu społecznym opiera się zatem między</p>			

innymi status
Policji, a charakter
zadań Policji z
oczywistych
względów wymaga,
by cieszyła się
ona autorytetem
i zaufaniem w
społeczeństwie
(wyrok NSA z
16.12.2010 r., I OSK
962/10, Legalis).
Zgodnie z art. 1
ust. 2 pkt 2 do
zadań Policji należy
ochrona
bezpieczeństwa i
porządku
publicznego, w tym
zapewnienie
spokoju w miejscach
publicznych oraz w
środkach
publicznego
transportu i
komunikacji
publicznej, w ruchu
drogowym i na
wodach
przeznaczonych do
powszechnego
korzystania. Zgodnie
z art. 1 ust. 2 pkt
3 do zadań Policji
należy inicjowanie
i organizowanie
działań mających na
celu zapobieganie
popelnianiu
przestępstw i
wykroczeń oraz
zjawiskom
kryminogennym i
współdziałanie w
tym zakresie z
organami
państwowymi,
samorządowymi i
organizacjami
społecznymi. Policja

jest zobowiązana do wykrywania przestępstw i wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (art. 1 ust. 2 pkt 4).

Do zadań Policji między innymi należy:

- czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie (art. 129 Prawa o ruchu drogowym);

- prowadzenie czynności wyjaśniających (ich celem jest przedstawienie podstawy faktycznej i prawnej postępowania, czyli ustalenie, czy czyn został popełniony, czy wyczerpał znamiona wykroczenia, kto jest sprawcą tego czynu i czy określony sprawca może ponieść odpowiedzialność karną – czy nie zachodzą okoliczności wyłączające odpowiedzialność) (art. 54 kpw).

Za nadrzędny cel postępowania karnego (i w sprawach o wykroczenia) należy

uznać udzielenie trafnej odpowiedzi na pytanie o odpowiedzialność sprawcy za zarzucany mu czyn, a więc urzeczywistnienie prawa materialnego, z zachowaniem zasad sprawiedliwości proceduralnej, w tym uprawnień różnych podmiotów. Realizacja tego celu ma nastąpić w zgodzie z dyrektywami szczegółowymi wysłowionymi w art. 2 § 1 kpk, a więc organy procesowe są obowiązane dążyć do ukarania każdej osoby zasługującej (w świetle prawa materialnego i z poszanowaniem sprawiedliwości proceduralnej) na ukaranie, dążyć do tego, by ukaranie to było sprawiedliwe (a więc ani zbyt surowe, ani zbyt łagodne), by nastąpiło w rozsądnym terminie (co nie znaczy koniecznie, że maksymalnie szybko) i w taki sposób, aby przy tym nie narazić na nieuzasadniony uszczerbek godności pokrzywdzonego ani jego prawem chronionych

interesów. W klasycznym ujęciu (M. Cieślak, Procedura karna, 1984, s. 221), dyrektywę tę można wyrazić w postaci następujących postulatów:

1) nikt niewinny nie poniesie odpowiedzialności;

2) nikt winny nie powinien ponieść odpowiedzialności większej, niż na to zasłużył;

3) nikt winny nie powinien ująć odpowiedzialności;

4) nikt winny nie powinien ponieść odpowiedzialności mniejszej, niż na to zasłużył.

Bezstronność i bezinteresowność jest cechą instytucji, w których sprawca pełnił funkcję publiczną. W ramach przedmiotowych czynów chodziło o zagwarantowanie obiektywizmu w rozstrzygnięciu o prawach i obowiązkach obywateli. Jak trafnie podkreśla M. Surkont (Łapownictwo, s. 37), osoby reprezentujące instytucje publiczne

otrzymują
wynagrodzenie z
tytułu pełnionych
funkcji, nie wolno
im przyjmować
żadnych
dodatkowych
wynagrodzeń od
osób bezpośrednio
zainteresowanych
określonym
rozstrzygnięciem. W
przeciwym
wypadku, w trakcie
wydawania decyzji
podmioty
reprezentujące
instytucje
kierowałyby się
przesłankami
pozamerytorycznymi,
przez co ucierpiałaby
zasada
obiektywizmu, którą
podmioty te w
swej działalności
powinny się
kierować. Podkreślić
trzeba, iż
indywidualnym
przedmiotem
ochrony na gruncie
przepisu art. 228 kk
i 231 kk jest również
zaufanie obywateli
do instytucji
publicznych, a
przede wszystkim
do tego, że
decyzje i czynności
podejmowane przez
te instytucje będą
oparte wyłącznie na
przepisach prawa, a
nie na
pozamerytorycznych
przesłankach,
którymi są korzyści
lub ich obietnice
(zob. A. Zoll ,

Kodeks karny. Część szczególna, t. II, 1999, s. 747). Dla przyjęcia, że sprawca dopuścił się czynu z art. 231 § 1 lub 2 kk, ma istotne znaczenie ustalenie zakresu i rodzaju (treści) uprawnień, które funkcjonariusz publiczny przekroczył, lub obowiązków, jakich nie dopełnił. Niewykonanie konkretnego obowiązku przez funkcjonariusza publicznego może stanowić przestępstwo stypizowane w art. 231 § 1 i 2 kk wówczas, gdy funkcjonariusz ten w ramach czynności i kompetencji służbowych był rzeczywiście zobowiązany do jego wykonania oraz miał tego świadomość (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 4 maja 2016 r. V KK 388/15). Występek określony w art. 231 § 1 i 2 kk należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa

powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym. Czyny przypisane sprawcy z art. 231 kk zostały popełnione na szkodę interesu publicznego, albowiem podważały zaufanie do Policji i zasady równego traktowania wszystkich obywateli, wynikały z dowolnego załatwiania ich spraw, ignorowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oderwania decyzji od okoliczności faktycznych i prawnych, co stwarzało konkretne i realne niebezpieczeństwo obniżenia autorytetu i dobrego imienia organów ścigania, negatywnej oceny ich działalności poprzez pryzmat tzw. „załatwienia” spraw według subiektywnych kryteriów. Niewyjaśnianie i zatajanie okoliczności rzeczywiście popełnionych wykroczeń, karanie sprawców w ich miejsce za inne – mniej poważne lub fikcyjne – wykroczenia i kończenie sprawy

bez wytworzenia
jakiegokolwiek
dokumentacji albo
kreowanie
dokumentacji
nieprawdziwej,
stwarzało
niebezpieczeństwo
dla tego dobra
prawnego, jakie
ustalił sąd I
instancji, a
zwłaszcza legalizmu
organu ścigania,
obiektywizmu i
jego bezstronności.
Przypomnieć
wypada, że w
doktrynie na tle
przepisu art. 246
§ 1 (KK69)
wskazywano, iż
bezpośrednim
dobrem chronionym
tym właśnie
przepisem (w
uzupełnieniu do
rodzajowego dobra
określonego jakim
jest ochrona interesu
publicznego,
rozumianego jako
interes zbiorowy
organizacji
społecznych,
państwa i
samorządu oraz
działalność ogółu
instytucji) jest
normalna
działalność
instytucji
państwowych i
społecznych, a
zwłaszcza autorytet,
dobre imię i
sprawność
działalności (W.
Świda, Prawo karne,
Warszawa 1978, s.

615; J. Śliwowski, Prawo karne, Warszawa 1975, s. 525). Na gruncie odpowiednika tego przepisu w Kodeksie karnym z 1932 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że działaniem na szkodę interesu publicznego jest działanie podrywające autorytet danego urzędu publicznego (wyrok SN z dnia 13 marca 1936 r., II K 2201/35). Karanie sprawców za inne - nie popełnione - wykroczenie naruszało podstawowe zasady procedury, a zwłaszcza dyrektywę trafnej reakcji prawnej (trafnej represji, trafnego orzekania), o czym już była mowa wcześniej i w tym zakresie omawiane działania oskarżanego mogły godzić także w interes prywatny (nikt niewinny nie powinien ponieść odpowiedzialności, natomiast powinien ponieść adekwatną odpowiedzialność za to, na co zasłużył).

Postępowanie mandatowe (art. 95 kw) jest jednym z kodeksowych postępowań

szczególnych
postępowania w
sprawach o
wykroczenia. Polega
ono na nakładaniu
grzywny w drodze
mandatu karnego za
niektóre
wykroczenia przez
organy pozasądowe
(w tym
policjantów). W
postępowaniu
mandatowym do
przeprowadzenia
tegoż wystarczające
jest samodzielne
ustalenie przez
uprawniony organ,
że doszło do
popelnienia
wykroczenia. Do
wszczęcia
postępowania
mandatowego nie
jest potrzebne
wydawanie
jakiegokolwiek
zarządzenia lub
innej
sformalizowanej
decyzji procesowej.
Jego cechą jest
bawiem prostota, a
walorem szybkość
i redukcja kosztów
postępowania (P.
Wąchal, Uchylenie
prawomocnego
mandatu karnego
– wykładnia art.
101 KPW, Studia
Prawnicze i
Administracyjne
2011, Nr 1,
s. 178). Nałożenie
grzywny w drodze
mandatu polega
na nałożeniu na
sprawcę

wykroczenia jednej z przewidzianych przez ustawodawcę kar za wykroczenie – tej, o której mowa w art. 18 pkt 3 kw. Organ postępowania wystawia mandat karny, a jego przyjęcie przez sprawcę jest równoznaczne z nałożeniem grzywny, co zasadniczo kończy postępowanie w sprawie o dane wykroczenie.

Czynności wyjaśniające to czynności prowadzone przez upoważniony organ, o których mowa w art. 54 i n. kpw. Ich celem jest ustalenie, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie, oraz zebranie danych niezbędnych do sporządzenia takiego wniosku. Czynności te w miarę możliwości należy podjąć w miejscu popełnienia czynu, bezpośrednio po jego ujawnieniu.

W celu ujednoczenia sposobu reakcji organów uprawnionych do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za określone

wykroczenia Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, złożony w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, zróżnicowaną wysokość mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń, uwzględniając rodzaj naruszonego lub zagrożonego dobra oraz stopień szkodliwości poszczególnych czynów (art. 96 § 6 kpw).

Po zdefiniowaniu istoty czynu niezmiernie ważnym problemem dla określenia odpowiedzialności za wykroczenie jest ustalenie, czy w danym konkretnym przypadku mamy do czynienia z jednym, czy z wieloma czynami. Przepis art. 9 § 2 kw jest jasno sformułowany, stanowiąc, że w sytuacji, gdy sprawca odpowiada za popełnienie kilku wykroczeń w jednym postępowaniu, stosuje się (tak jak w przypadku zbiegu przepisów) jedną sankcję wyznaczoną przez przepis

najsurowszy, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu kar dodatkowych oraz nawiązki na podstawie innych naruszonych przepisów. Jeżeli zaś czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów (art. 9 § 1 kw).

Redakcja przepisu art. 9 § 1 i 2 kw nie budzi wątpliwości do interpretacji zawartych w nim norm i wyraźnie nakazuje, aby w sytuacji gdy sprawca odpowiada za popełnienie kilku wykroczeń w jednym postępowaniu, funkcjonariusz policji zastosował w postępowaniu mandatowym – tak jak przy zbiegu przepisów (art. 9 § 1 kw) – jedną sankcję wyznaczoną przez przepis najsurowszy, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków

karnych na
podstawie innych
naruszonych
przepisów

Karanie w
postępowaniu
mandatowym przez
oskarżonego za
łagodniejsze
wykroczenie w
przypadku zbiegu
realnego wykroczeń,
lub przy mnogości
naruszonych
przepisów – na
podstawie przepisu
o łagodniejszej
sankcji, było
niezgodne z art. 9 § 1
i 2 kw.

Stosownie do art.
33 § 1 kw organ
orzekający wymierza
karę według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę za dane
wykroczenie. Organ
orzekający wymierza
karę według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę za
dane wykroczenie,
oceniając stopień
społecznej
szkodliwości czynu
i biorąc pod
uwagę cele kary w
zakresie społecznego
oddziaływania oraz
cele zapobiegawcze i
wychowawcze, które
ma ona osiągnąć
w stosunku do
ukaranego.

Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (art. 33 kw).

Funkcjonariusze policji dyrektywy wymiaru kary w postępowaniu mandatowym mogą stosować do grzywny i tylko w zakresie jej granic określonych taryfikatorem mandatowym.

W postępowaniu mandatowym (a ściślej – na etapie rozważania przez organ mandatowy adekwatnej reakcji na ujawnione wykroczenie) w pełni obowiązuje art. 41 kw. Nic więc nie stoi na przeszkodzie skorzystaniu przez ten organ z uprawnień określonych w art. 41

kw, w szczególności
poprzestania na
pouczeniu lub
zwróceniu uwagi,
jeśli w świetle
zasady celowości
taką reakcję uważa w
konkretnej sprawie
za wystarczającą
(J. Lewiński,
Mandat karny, s.
22; K. Dąbkiewicz,
Komentarz KPW,
2014, s. 504). W
prawie wykroczeń
występują czyny
o zróżnicowanej
społecznej
szkodliwości.
Kodyfikacja prawa
wykroczeń
rozszerzyła na grunt
całego prawa
wykroczeń
obowiązującą,
przede wszystkim
w sferze ścigania,
zasadę celowości.
Organ powołany do
ścigania wykroczeń
nie ma obowiązku
prowadzenia
postępowania
wyjaśniającego, a
oskarżyciel
publiczny nie musi
z urzędu wnosić i
popierać skargi o
wykroczenie ścigane
z urzędu.
Przewidziany w art.
41 kw katalog
środków
oddziaływania
wychowawczego nie
jest zamknięty;
wymienia trzy
sposoby
wychowawczego
oddziaływania:

pouczenie,
zwrócenie uwagi i
ostrzeżenie. Organy
ścigania oraz
pozostałe organy
mogące stosować
tego rodzaju środki
powinny zatem
kierować się
racjonalizmem w
ocenie czynu i
sprawcy
wykroczenia.
Zasadniczym
kryterium rezygnacji
z kary powinien
być niewielki stopień
społecznej
szkodliwości czynu
(por. T. Grzegorzczak,
w: T. Grzegorzczak,
Kodeks wykroczeń,
2013, s. 181).
M. Budyn-Kulik
uważa, że stosując
celowościową i
systemową
wykładnię, przepis
art. 41 KW należy
postrzegać przez
pryzmat art. 33 kw,
a więc poprzestać
na zastosowaniu
środków
oddziaływania
wychowawczego,
jeżeli spełnione
będą cele kary,
przede wszystkim w
zakresie prewencji
szczególnej, przy
czym nie powinno
się sięgać po
te środki, gdy
ze względu na
społeczne
oddziaływanie kary
byłoby to
niewłaściwe
(M. Budyn-Kulik, w:

M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2007, s. 131). Przy niewielkiej (nikłej) szkodliwości czynu możliwe jest zaś ograniczenie reakcji prawnej do środków oddziaływania wychowawczego (art. 41 kw), a w postępowaniu przez sądem do odstąpienia od ukarania i zastosowania jedynie środków oddziaływania społecznego (art. 39 kw) (por. Komentarz do art. 1 Kodeksu wykroczeń pod red. Tomasza Grzegorzczaka).

Oskarżony w ramach poszczególnych czynów:

- poświadczył w mandacie i notatniku służbowym nieprawdę:

co do prędkości pojazdu zatrzymanego podczas kontroli drogowej, co skutkowało wystawieniem mandatu w ramach niższej sankcji przewidzianej przez taryfikator (I);
co do ukarania kierowcy za jazdę bez zapiętych pasów, gdy został on

zatrzymany za
przekroczenie
dozwolonej
prędkości (IV);

- w zamian za
korzyść majątkową:
w notatniku
służbowym zniżył
prędkości pojazdu
zatrzymanego
podczas kontroli
drogowej i
ograniczył się do
pouczenia kierowcy
(II), zniżył
grzywnę i punkty
karne w stosunku
do rzeczywistego
wykroczenia (III,
VII, IX), w notatniku
służbowym zaniżył
prędkość pojazdu
i w konsekwencji
grzywnę i punkty
karne (X, XV,
XVII),

- w zmian za
korzyść majątkową
w miejsce
wykroczenia
polegającego na
przekroczeniu
prędkości ukarał
kierującego: za
nieposiadanie
właściwego
oświetlenia pojazdu
(VI), za
jazdę bez zapiętych
pasów (XI),
co odnotowywał w
notatniku
służbowym,

- po zatrzymaniu
kierującego za
przekroczenie
prędkości, odstąpił

od jego ukarania i nie odnotował tego w notatniku służbowym (XII); tego rodzaju czyn XVI został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

- po zatrzymaniu kierującego za przekroczenie prędkości, poświadczył w mandacie i notatniku służbowym nieprawdę, że sprawca popełnił wyłącznie wykroczenie polegające na jeździe bez zapiętych pasów (XIII, XVI, XVIII).

Ten krótki opis czynów wskazuje, iż oskarżony naruszył swoje obowiązki jako funkcjonariusza publicznego, w tym zasadny procesowe i materialnoprawne, które obowiązywały go w postępowaniu mandatowym (w tym w zakresie dokumentowania tych zdarzeń), w szczególności zwłaszcza dyrektywę trafnej reakcji prawnej (trafnej represji, trafnego orzekania) i równego traktowania obywateli. Sąd odwoławczy nie ma żadnych wątpliwości

w kwestii tego, iż oskarżony w ramach zarzuconego i finalnie przypisanego mu zachowania z całą pewnością działał on na szkodę interesu publicznego definiowanego jako zaufanie publiczne do prawidłowego funkcjonowania i działania organy władzy publicznej - Policji, którą sam jako funkcjonariusz reprezentował.

Podzielił przy tym stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 wydanego w sprawie III KK 298/13 (Legalis). W jego świetle nie można odrzucić poglądu, aby dobre imię, zaufanie publiczne do samorządowych organów władzy, czy też przestrzeganie zasady niezawisłości w działaniu organów i równego traktowania obywateli wobec prawa, były zbyt abstrakcyjnymi zasadami życia publicznego, by mogło dojść do ich narażenia w sposób konkretny. Sąd Najwyższy stwierdza, iż to w oparciu o takie atrybuty władzy publicznej dokonuje

się ocen w zakresie sprawności organów publicznych i buduje zaufanie do państwa i jego struktur, jeśli zatem jako interes publiczny traktować ogólny interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub samorządu i życia społecznego, to trudno uznać, że spowodowanie narażenia autorytetu określonego organu władzy samorządowej, czy też narażenie utraty dobrego imienia oraz zaufania w zakresie bezstronności w wykonywaniu władzy, nie spełnia kryteriów działania na szkodę z uwagi na zbyt dużą ogólnikowość czy niekonkretność. Art. 32 Konstytucji RP statuuje zasadę równości obywateli wobec prawa, także w kontekście równego ich traktowania przez organy państwa, w skład których wchodzi władza na szczeblu samorządowym. Organy państwa winny działać w oparciu o regulacje ustawowe, wskazujące ich obowiązki i uprawnienia. W

odniesieniu do wykonywanej przez oskarżonego służby stosowne regulacje zawiera w szczególności ustawa o Policji, Prawo o ruchu drogowym, przepisy wykroczeniowe i związane z nimi akty niższego rzędu.

Nakładają one między innymi obowiązki ochrony spokoju i porządku publicznego oraz czuwania nad porządkiem i kontroli ruchu drogowego. W ramach tej ostatniej przysługuje funkcjonariuszowi policji prawo nakładania mandatów bądź tzw. innych środków oddziaływania wychowawczego.

Wskazać tu należy w pierwszej kolejności, że Kodeks wykroczeń i Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, wykluczają jakkolwiek dowolność procedur w sytuacji ujawnienia wykroczenia. Choć pozwalają one także wobec sprawcy wykroczenia na udzielenie mu jedynie upomnienia,

to jednak winno to
zostać poprzedzone
stosownymi
czynnościami, waga
czynu powinna być
odpowiednio
oceniona, a
zastosowane
procedury z art.
41 kw odpowiednio
udokumentowane w
notatniku
służbowym. W tym
zakresie odniesieniu
do czynu XII
kierujący Z. N.
zeznał, iż został
zatrzymany za
przekroczenie
dopuszczalnej
prędkości o około
20 km/h; jechał na
montaż
fotowoltaiczny
służbowym
samochodem.
Zatrzymujący go
policjant był
zainteresowany tą
tematyką,
rozmawiał z
kierownicą o niej
około 30 minut.
Policjant poprosił
zatrzymanego o
wizytówkę, a
kierujący policjanta
o pouczenie. Nie
przeprowadzając
jakichkolwiek
czynności
wyjaśniających,
policjant polecił
kierowcy odjechać.
Oskarżony nie
odnotował tej
interwencji w
notatniku
służbowym. Opis tej
sytuacji wskazuje

na interesowność
oskarżonego i nie
obiektywizm
(łagodnie
potraktował
zatrzymanego
(spoufalał się z
nim), któremu przez
to narzucił wobec
kontrolującego dług
wdzięczności i
jednocześnie wziął
od niego wizytówkę,
bo mogła się
przydać, gdyby
zdecydował się w
przyszłości na tego
rodzaju inwestycje).
Przebieg tego
zatrzymania nie
daje podstaw do
przyjęcia, iż
oskarżony:

- zastosował
jakikolwiek
obowiązujące go
procedury po
wykryciu
wykroczenia;

- ocenił ten czyn
z punktu widzenia
adekwatnej reakcji
karnej o osoby;

- zastosował wobec
kierującego
instytucję
przewidzianą a art.
41 kw.

W konsekwencji
oskarżony dał sobie
prawo do
traktowania
zatrzymanych
według jego uznania,
a brak
udokumentowania
tego zajścia w

notatniku
służbowym miał na
celu ukrycie takiej
postawy. Oskarżony
tkwi w błędzie
wskazując, że działał
w granicach
swobody
wynikającej z
przepisu art. 41
kw. Sąd odwoławczy
przypomina, że
zgodnie z przepisem
art. 41 kw,
w stosunku do
sprawcy czynu
można poprzestać
na zastosowaniu
pouczenia,
zwróceniu uwagi,
ostrzeżeniu lub
na zastosowaniu
innych środków
oddziaływania
wychowawczego. W
niniejszej sprawie,
nie mamy do
czynienia z tego
rodzaju sytuacją.
Czynienie użytku z
kompetencji z art.
41 k.w. wchodzi w
grę dopiero wtedy,
kiedy funkcjonariusz
Policji stwierdzi
popelnienie
konkretnego
wykroczenia, na
podstawie czynności
wyjaśniających
oceni jego wagę,
a te okoliczności
faktyczne, jak i
rodzaj
zastosowanego
środka
oddziaływanie
wychowawczego
udokumentuje w

notatniku służbowym.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej w zw. z art. 37 a i 37 b w dolnych granicach ustawowego zagrożenia karą.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wydanie wyroku uniewinniającego. Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona		

określeniem „rażąca”, co wyraźnie zastrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiovaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności sąd odwoławczy uznał za adekwatne do wagi czynów i sylwetki sprawcy. Ilość popełnionych przestępstw wskazuje jednak na nieodpowiednie funkcjonowania W. W. jako policjanta; wyrazem tej oceny są orzeczone wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności – jednostkowe i łączna.

Brak jest jakichkolwiek przekonujących argumentów, które mogłyby powodować w tej sytuacji skorygowane kar jednostkowych temu oskarżonemu w kierunku ich złagodzenia.

Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj i wysokość) została tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżonego. Efekt „odstraszący” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania

przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo. Kara ta daje możliwość wychowawczego oddziaływania na sprawcę poprzez odpowiednio długą resocjalizację, aby zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W zakresie prewencji ogólnej, kara ta jako odpowiednio surowa może wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, wskazując na nieopłacalność tego rodzaju czynów.

3.4.

W zakresie czynów kwalifikowanych w związku z art. 271 § 1 kk - naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7, 410 i 424 § 2 kpk – poprzez dowolną ocenę zachowania oskarżonego w kontekście (również) § 11 ust.2 Zarządzenia nr 30 Komendanta

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Głównego Policji z dnia 22 września 2017 roku w sprawie pełnienia służby na drogach oraz § 4 ust.2 pkt 2 wytycznych nr 2 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 czerwca 2007 roku w sprawie zasad ewidencjonowania, wypełniania i przechowywania notatników służbowych, poprzez przyjęcie, że działania oskarżonego polegające na nieodnotowywaniu wykroczeń drogowych w mandacie karnym oraz notatniku służbowym stanowi w/w występki podczas, gdy mandaty karne wystawiane przez oskarżonego odzwierciedlały przyczynę ukarania i – jednocześnie – nie mogły zawierać wskazania naruszeń przepisów Ustawy Prawo o ruchu drogowym, które nie były przedmiotem ukarania, zaś notatki służbowe nie są dokumentami w rozumieniu omawianego przepisu, natomiast w/w uregulowania wewnętrzne nie regulują meritum w

	sposób kategoryczny.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Nie ulega wątpliwości, że zapisy dokonywane przez policjanta w jego notatniku służbowym, który zgodnie z przepisami 1 pkt 3, § 3 ust. 1, § 4 ust. 2 a, e. 1, ust. 4, 5, 6 Wytycznych nr 2 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 czerwca 2007 roku w sprawie zasad ewidencjonowania, wypełniania i przechowywania notatników służbowych miały służyć dokumentowaniu określonych czynności, obdarzone są zaufaniem publicznym i są wykorzystywane do oficjalnego potwierdzania okoliczności mających znaczenie prawne. Świadczy o tym zresztą praktyka orzecznicza sądów, która przekonuje, że przypadki sięgania do zapisów w notatnikach służbowych			

policjantów w celach dowodowych nie należą do odosobnionych.

Przypomnieć należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego - dawnym i aktualnym - dopuszczalności traktowania nieprawdziwych zapisów w notatniku służbowym funkcjonariusza

Policji w kategoriach karalnego poświadczenia nieprawdy nie budziła wątpliwości.

Już na gruncie przepisów Kodeksu karnego z 1932 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że „wpisanie przez funkcjonariusza policyjnego do notatnika służbowego faktu, który nie miał miejsca, jest poświadczeniem nieprawdy” (wyrok z dnia 18 lutego 1936 r., I K 982/35).

Stanowisko to zachowało aktualność również w obecnie obowiązującym porządku prawnym, czego wyrazem jest chociażby wyrok z dnia 20 kwietnia 2005 r., III KK 206/04, w którego uzasadnieniu Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, iż

dokumentem w rozumieniu art. 271 § 1 kk mogą być nie tylko oficjalne pisma kierowane na zewnątrz danej jednostki Policji, ale również notatki służbowe i notatniki służbowe funkcjonariuszy Policji. Definicja dokumentu przedstawiona w art. 115 § 14 kk ma szerokie znaczenie, wyrażające się stwierdzeniem, że dokumentem jest każdy przedmiot, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności o potencjalnym znaczeniu prawnym.

Strona przedmiotowa czynu zabronionego z art. 271 § 1 kk polega na poświadczeniu w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, bez względu na to, czy ma ono znaczenie na zewnątrz, czy tylko jest wykorzystywany na wewnętrzne potrzeby. Chodzi tu więc o faktyczną doniosłość prawną poświadczenia

nieprawdy,
rozpatrywaną
obiektywnie w
oparciu o
indywidualne
okoliczności sprawy.

Przenosząc to na
grunt
funkcjonowania
Policji,
dokumentami są
więc nie tylko
oficjalne pisma
kierowane na
zewnątrz danej
jednostki policji,
ale także mogą
nimi być notatki
służbowe, czy też
notatniki służbowe
funkcjonariuszy
Policji. Niewątpliwie
w znaczącej części
służą one dla
celów wewnętrznych
urzędu, to jednak
jako nośniki
informacji ze
względu na zawartą
w nich treść służą
również jako dowód
prawa, stosunku
prawnego lub
okoliczności mającej
znaczenie prawne.
Nieprawdziwe wpisy
należy więc
rozpatrywać w
kategoriach art. 271
§ 1 kk – co
uwzględnił sąd I
instancji lub art. 231
§ 1 kk.

W 1 pkt 3, § 3 ust. 1,
§ 4 ust. 2 a, e. l, ust.
4, 5, 6, § 5 Wytyczne
nr 2 Komendanta
Głównego Policji z

dnia 26 czerwca
2007 roku w
sprawie zasad
ewidencjonowania ,
wypełniania i
przechowywania
notatników
służbowych:

- określają
obowiązek
prowadzenia
notatnika
służbowego i
szczegółowy sposób
dokumentowania
czynności
służbowych;

- nakazują
dokumentowanie
czynności
służbowych, ze
wskazaniem
określonych danych
indywidualizujących
służbę, ich
wykonywania, w
szczegółności,
legitymowania osób,
ze wskazaniem
podstawy faktycznej,
podjętych
interwencji i
sposobu ich
załatwienia,
czynności
związanych z
ujawnionym
wykroczeniem,
kontroli drogowej,
kontroli osobistej,
przeglądania
zawartości bagaży;

- wpisy dotyczące
poszczególnych
czynności powinny
być krótkie,
rzeczowe i zawierać

niezbędne dane do opracowania innej dokumentacji, a w szczególności miejsca oraz czasu rozpoczęcia i zakończenia poszczególnych czynności, zastosowania środków oddziaływania wychowawczego;

- w patrolach dwu- lub wieloosobowych dopuszcza się prowadzenie szczegółowego zapisu przebiegu podejmowanych przez policjanta czynności, który wykonywał czynność. Pozostali policjanci dokonują zapisu w sposób skrócony, wskazując jedynie miejsce, czas i rodzaj czynności;

- w przypadku dokonywania kontroli drogowej policjant uzupełnia wpisy, w szczególności o dane osobowe kierującego pojazdem, marki i numeru rejestracyjnego pojazdu;

- nakładając grzywnę w drodze mandatu karnego należy obowiązkowo odnotować rodzaj mandatu, jego wysokość i numer,

za jakie wykroczenie został nałożony, fakt odmowy przyjęcia mandatu.

§ 10 i 11 ust.2 Zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 września 2017 roku w sprawie pełnienia służby na drogach wskazują, że:

- pełnienie służby na drogach polega na sprawowaniu nadzoru nad bezpieczeństwem, porządkiem i płynnością ruchu drogowego oraz zapobieganiem przestępstwom i wykroczeniom;

- policjant pełniący służbę na drodze jest obowiązany w szczególności reagować na przestępstwa i wykroczenia.

W kontekście tych uregulowań prawnych należy podnieść, iż prowadzenie notatników służbowych jest bardzo szczegółowo w wytycznych opisane. Do oskarżonego jako funkcjonariusza komórki ruchu drogowego pełniącego służbę zewnętrzną

prorowadzenie notatnika służbowego było obowiązkiem. W ramach tego, Wytyczne nr 2 wymagały od niego, aby odnotowywał:

- legitymowanie każdej osoby (w tym przypadku kierowców zatrzymywanych pojazdów);

- okoliczności faktyczne zatrzymania kierujących do kontroli drogowej (w związku z jakim przekroczeniem nastąpiła interwencja). Nie ulega wątpliwości, że wskazanie podstawy faktycznej obejmuje wszystkie popełnione wykroczenia, w przypadku wielości czynów; jeżeli doszło do jednego czynu wyczerpującego znamiona kilku wykroczeń, odniesienie się do mnogości naruszonych przepisów;

- podanie podjętych czynności związanych z popełnionym wykroczeniem, w tym wynik przeglądu zawartości

bagażników
samochodów;

- zastosowanie
środków
oddziaływania
wychowawczego.

Tych obowiązków z
różnym nasileniem
w ramach
przypisanych
czynów oskarżony
nie dopełnił.

Jednakże
jednocześnie
naruszył rażąco
zasadniczy
obowiązek, który
odnosi się do
prowadzenia
notatników
służbowych,
nakazujący aby
odnotowane w nim
dane były zgodne
z rzeczywistością
(te same uwagi
dotyczą zarzutów
przypisanych
kontrolowanym w
mandatach).
Notatniki służbowe
spełniają bardzo
ważne funkcje, w
szczególności:

- obrazują przebieg
służby i wykonywane
przez policjanta
czynności służbowe
(mają walor
rejestracyjny,
kontrolny i
weryfikacyjny);

- zawierają materiał
niezbędny do
opracowanie innej
dokumentacji (np.
ustalenia czasu

zatrzymania,
wniosku o
ukaranie);

- zawarte w
nich treści są
wykorzystywane w
celach dowodowych
przez organy
procesowe
(zewnętrzne) w
sprawach karnych.

Notatnik służbowy
jest dokumentem
korzystającym z
domniemania
prawdziwości i ma
przymiot zaufania
publicznego (wyr.
SA w Katowicach z
29.5.2014 r., II AKa
107/14, Legalis).
Podstawą zaufania
są szczególne
kompetencje
wystawcy
dokumentu
pozwalające
oczekiwać jego
rzetelności. Dlatego
słusznie stwierdził
SN, że
charakteryzując
dokument z art.
271 kk, „można
ewentualnie mówić
jedynie o
domniemaniu typu
faktycznego,
odnoszonym na
analizowanym tu
gruncie do tego, czy
okoliczności podane
w takim dokumencie
muszą być zawsze i
každorazowo
wykazywane przez
prawnego
dysponenta

dokumentu innymi jeszcze dowodami, czy też zakłada się ich rzetelność, chyba że pojawią się wątpliwości w tej materii, które winny być wówczas rozwiane za pomocą innych, dostarczonych także przez niego, dowodów” (uchw. SN(7) z 30.9.2003 r., I KZP 22/03, OSNKW 2003, Nr 9–10, poz. 75).

Niewątpliwie zapis w notatniku służbowym dotyczący konkretnej kontroli drogowej jest dokumentem, albowiem jest przedmiotem, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. zawiera wiadomości mogące zostać wykorzystane przez organ procesowy. Jedynym przewidywanym w art. 271 § 1 kk kryterium relewantności poświadczanej przez funkcjonariusza publicznego nieprawdy jest znaczenie prawne okoliczności, której to poświadczenie dotyczy. Jeżeli przedstawione przez

funkcjonariusza publicznego nieprawdziwe okoliczności związane z jego działaniami mają znaczenie prawne, to poświadczenie przez niego w tym zakresie nieprawdy może wyczerpywać znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 kk.

Poświadczenie nieprawdy może być zrealizowane w postaci sporządzenia całego dokumentu, części dokumentu. Występek z art. 271 kk we wszystkich postaciach może być popełniony zarówno z działania (co stanowi regułę), jak i z zaniechania, gdy sprawca pomija w dokumencie istotne treści, sprawiając, że dokument taki staje się nieprawdziwym (art. 271 KK red. Stefański 2020, wyd. 5/Herzog, Legalis). Zaniechanie wpisu do notatnika służbowego lub zafalszowanie w nim niektórych interwencji w czasie pełnienia służby oddaje nieprawdziwy ich przebieg jak również całej służby, a pominięcie w nim określonych zdarzeń, objętych

<p>obowiązkiem rejestracji stanowi o popełnieniu także czynu z art. 271 § 1 kk przez zaniechanie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej w zw. z art. 37 a i 37 b w dolnych granicach ustawowego zagrożenia karą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wydanie wyroku uniewinniającego.</p> <p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.</p> <p>Owa</p>		

niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiovaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości

kryminalnej czynu,
jakiego się dopuścił.

Wymierzone
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności sąd
odwoławczy uznał
za adekwatne do
wagi czynów i
sylwetki sprawcy.
Ilość popełnionych
przestępstw
wskazuje jednak
na nieodpowiednie
funkcjonowania W.
W. jako policjanta;
wyrazem tej oceny
są orzeczone wobec
niego bezwzględna
kara pozbawienia
wolności –
jednostkowe i
łączna.

Brak jest
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów, które
mogłyby
powodować w tej
sytuacji
skorygowane kar
jednostkowych temu
oskarżonemu w
kierunku ich
złagodzenia.

Zdaniem sądu
odwoławczego
sanckja (jej rodzaj
i wysokość) została
tak dobrana, aby
zapobiec
popelnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego. Efekt
„odstrasający” kary
ma wytworzyć

<p>przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo. Kara ta daje możliwość wychowawczego oddziaływania na sprawcę poprzez odpowiednio długą resocjalizację, aby zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W zakresie prewencji ogólnej, kara ta jako odpowiednio surowa może wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, wskazując na nieopłacalność tego rodzaju czynów.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonych oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej wyrażającą się w wymierzeniu ich w wymiarze bezwzględnych kar pozbawienia wolności podczas, gdy okoliczności podmiotowe w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>postaci niekaralności, wzorowego przebiegu służby z licznymi wyróżnieniami uzasadniały skorzystanie przez sąd z możliwości kształtowania represji karnej określonych w przepisach 37a i 37b kk, co uczyniłoby zadość celom kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która -</p>			

pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi I instancji konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia - mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. Orzeczone oskarżonemu kara pozbawienia wolności (jednostkowe i łączna) jawią się jako umiarkowana odpłata za

wyrządzone
beprawie. Organ
orzekający w
sprawie słusznie
uznał, że działalność
przestępcza podjęta
przez oskarżonego
była karygodna w
stopniu znacznym.
Oskarżony w sposób
rażący
sprzeniewierzył się
ciążącym na nim
powinnościom jako
funkcjonariusza
policji. Nie budzi
wątpliwości także
znaczny stopień
zawinienia.
Oskarżony, jako
doświadczony
funkcjonariusz
doskonale zdawał
sobie sprawę, że nie
dopełnia ciężących
na nim
elementarnych
obowiązków, lub
przekracza swoje
uprawnienia. Także
względny przewencji
generalnej
przemawiają za
zdecydowanym
sankcjonowaniem
podobnej
przestępczości,
podważającej
zaufanie obywateli
do organów władzy
państwowej.

Z drugiej strony
należy również wziąć
pod uwagę, że
wobec policjanta,
który stali przez lata
na straży prawa,
dotkliwy musiał
być sam proces

karny, w którym występował w roli osoby oskarżonych o popełnienie przestępstw. Wyrok skazujący wyklucza możliwość dalszego wykonywania pracy policjanta. Jednakże orzeczona kara te uwarunkowania uwzględnia. Nie może prowadzić do jej obniżenia: obecny stan zdrowia oskarżonego (nie stanowi przeciwskazania do odbycia kary), czy dobra ocena wyników jego pracy jako policjanta (w świetle przypisanych mu czynów jawi się jako niekompletna).

Motywacja oskarżonego przy przestępstwach korupcyjnych była naganna, i prowadzi do zaostżenia wymiaru kary. Obciążająca jest ilość tych czynów. Małe kwoty korzyści majątkowych nie muszą być oceniane łagodząco, skora już za takie kwoty był on w stanie sprzeniewierzyć się swojej służbie. W przypadku pozostałych czynów generalnie działał on na rzecz interesu osób kontrolowanych, co naruszało zasadę

obiektywizmu i
równego
traktowania
obywateli; pozwala
ocenić jednak nieco
łagodniej te
zachowania
oskarżonego. Czyny
te zostały
popelnione tylko
przez okres około
sześciu miesięcy,
co jednak uprawnia
też o łatwości
i powtarzalności
podejmowania przez
oskarżonego
zachowań
karygodnych.

Wymierzona sankcja
karne spełni swoje
zadania
prewencyjne, dając
wyraźny sygnał
społeczeństwu o
braku pobłażliwości
dla tego rodzaju
przestępczości
popelnianej przez
policjantów.

Prawidłowa reakcja
karna nie może
służyć premiowaniu
skazanego przez
ograniczenie jego
odpowiedzialności
karnej lecz
rzeczywistemu
oddaniu zawartości
kryminalnej czynów,
jakich się dopuścił.

Wystarczającym
przejawem
łagodnego
potraktowania
sprawcy jest
wymierzenie mu
kary łącznej

<p>pozbawienia wolności pozwalającej na jej odbycie w systemie dozoru elektronicznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kar częściowych i kary łącznej w zw. z art. 37 a i 37 b w dolnych granicach ustawowego zagrożenia karą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wydanie wyroku uniewinniającego.</p> <p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.</p>		

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiovaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości

kryminalnej czynu,
jakiego się dopuścił.

Wymierzone
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności sąd
odwoławczy uznał
za adekwatne do
wagi czynów i
sylwetki sprawcy.
Ilość popełnionych
przestępstw
wskazuje jednak
na nieodpowiednie
funkcjonowania W.
W. jako policjanta;
wyrazem tej oceny
są orzeczone wobec
niego bezwzględna
kara pozbawienia
wolności –
jednostkowe i
łączna.

Brak jest
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów, które
mogłyby
powodować w tej
sytuacji
skorygowane kar
jednostkowych temu
oskarżonemu w
kierunku ich
złagodzenia.

Zdaniem sądu
odwoławczego
sanckja (jej rodzaj
i wysokość) została
tak dobrana, aby
zapobiec
popełnianiu w
przyszłości
przestępstw przez
oskarżonego. Efekt
„odstrasający” kary
ma wytworzyć

przeświadczenie o
 nieopłacalności
 popełniania
 przestępstw w
 przyszłości,
 przekonanie o tym,
 że każde
 przestępstwo będzie
 karane odpowiednio
 surowo. Kara ta daje
 możliwość
 wychowawczego
 oddziaływania na
 sprawcę poprzez
 odpowiednio długą
 resocjalizację, aby
 zrozumiał
 naganność swojego
 zachowania i w
 przyszłości
 przestrzegał
 porządku prawnego.
 W zakresie
 prewencji ogólnej,
 kara ta jako
 odpowiednio surowa
 może wywierać
 pozytywny i
 kształtujący wpływ
 na zachowania
 społeczne,
 wskazując na
 nieopłacalność tego
 rodzaju czynów.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach
 uwzględnienia
 okoliczności

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina Kara		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w tych zakresach.		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych opłaty za drugą instancję i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od kosztów sądowych. (art. 636 § 1 kpk).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana